

ЛИСМИКИТА

САТИРА • ГУМОР • КАРИКАТУРА

Без політики, відомо, жити трудно
Чи ж не так?

Бо в політиці, хоч брудно,
Є свій смак.

І тому усяк, хто в політичне діло
Раз заліз,
Завжди каже певно й сміло:
Маю ніс!

А політика, відомо, гра велика,
Ще й яка!
(Декому в нас пухне й пика
— і рука).

Важко нині всім іти на компро-
[міси —
(Навіть нам).
Хтось когось колись повісить —
Бам-балам!

Бабай

ДЕЩО ПРО ЛЕЩЕТАРСТВО

На лещетах найкраще їздити
взимку. Терен для їзди треба ви-
бирати гористий, щоб можна бу-
ло час від часу з'їхати, і без де-
рев, щоб не пошкодити себе, бо
відомо, що дерева притягають, зо-
крема лещетарів-початківців. З'їз-
дити вниз треба відважно, не
звертаючи уваги на дрижання ко-
лін. Щоб зменшити швидкість,
можна зробити одну-дві „христі-
янії“, а коли хто не вміє, хай їде
прямо, подорожі напевно на чо-
мусь задержиться. Підходити під
гору треба рівномірним кроком,
закосами, очевидно передом. Прав-
да, під час підходу можна часом
необачно з'їхати задом, але така
їзда триває дуже коротко, леще-
тар звичайно задержується на
спині, децю прикрившись лещета-
ми. А взагалі — підходити куди
безпечніше, ніж з'їздити вниз. Па-
даючи треба завжди пам'ятати
про руки і ноги, щоб не поломи-
лись, а головно про лещета, бо
вони не зростаються і опісля тре-
ба купувати нові. Початківці,
з'їжджаючи вниз, мусять уважа-
ти на вибоїни, т. зв. „ложки“, які
як правило, викидають лещетаря
в повітря. Досвідчений лещетар
падає назад на дошки, а початкі-
вець звичайно падає окремо від
своїх дощок, часом навіть досить
далеко. В повітрі він подібний до
гелікоптера. Однак цим не треба
знеохочуватись, найкраще їздити
по рівному терені.

ЕЧЕСОН — НОВИЙ АМЕРИКАН-
СЬКИЙ МІНІСТР ЗАКОРДОН-
НИХ СПРАВ

З КНИГИ МУДРОСТИ ЛИСА МИКИТИ

Роботящий встає зі сонцем, лі-
нивий вполудне, а мудрий тоді,
коли має роботу.

*

Бий свого ворога так сильно,
щоб він, навіть на катафальку за-
трусився зі страху, коли ти прий-
деш впевнитися, чи він дійсно по-
мер.

*

Гора з горою не зійдеться, але
ворог з ворогом завжди.

*

Найбільше наше нещастя це
різної породи комбінатори: ніколи
не відомо, коли і кого вони про-
дадуть.

*

Молоді вірять у серце, старші
у розум, а зовсім старі у краще
життя на другому світі.

*

Коли маєш гроші, здобудеш не
тільки довір'я людей, але і їх са-
мих.

*

Смійся з біди навіть тоді, коли
твій приятель не знає, як собі з
нею порадити.

*

Вмираючи, прости провини сво-
їм ворогам, бо і так вони тобі вже
нічого не зроблять.

*

Будучи в гостині, не говори
надто багато, бо господиня дому
може образитися за те, що ти пе-
ребрав на себе її обов'язки.

Скоками можуть займатися до-
свідчені лещетарі. Початківці по-
винні скакати спершу без лещет,
потім з лещетами в руках, а вкін-
ці, по довшому тренуванні, з па-
рашутрм. Відважніші початківці
можуть скакати першого дня, але
під умовою, що разом з ними є
добрі приятелі, які їх опісля за-
несуть додому.

Лещетарство — присмний спорт,
присмніший, ніж, напр., плаван-
ня, бо нема небезпеки, щоб уто-
питися. І це також дуже здоро-
вий спорт, бо по кількох леще-
тарських виправах деякі лещета-
рі, а зокрема початківці, почина-
ють дуже цінити своє здоров'я.
Тому цей рід спорту повинен ста-
ти масовим, в кожній родині по-
винен хтось їздити на лещетах, а
якщо їх немає, то принаймні трам-
ваєм.

Пригадка: на лещетах не мож-
на грати гокей. Дуже невігідно.

Слов

ВИЩА КОМБІНАЦІЯ

—То так є, пане Репета: Кажете, що ви mocno розчарувалися до політики аліантів, а я вам тільки скажу, що це все є — вища комбінація. Бо з політикою є так, як із шахами. Сяде вам до шахів партач, то що він робить: лупить чужі фігурки і сеє дає бити, бо нічого більше не потрафить. А сяде, прошу я вас, мудрий грач, то він уже йде на комбінації: ага, а може б так скікнути коником на шех-тур? А може здублювати противникові пшачки?... Або зробити ришарду?... Партач — або вам передбачить два цуги наперед, або й не передбачить і лізе на сліпо, а мудрий грач бачить зразу кілька ходів та вибирає, котрий ліпший.

— Ви кажете: йой, варіяти-аліанти на яку мару пустили до Китаю червону заразу?! Чому не підперли Чанг-кай шека, чому не сипнули долярами та не довели зброї?! То є рація, пане Репета, червоний Китай — це для американів тяжка колька в бік, але берім, прошу я вас, так, на хлопський розум: годні ви щось допомогти такому, хто не квапиться сам собі помагати?... То щось, непрички, таксамо, як було з нами на Україні, 1918-го року. Ще до нині ми маємо в серці жаль до Антанти, що нам тоді не допомогла воювати з большевиками. То я вас тепер спитаю: кому-то було помагати, коли, скажім, під Крути, проти червоної навали, пішло всього-навсього 300 гімназистів і то з порожніми патронташами, а цілі, прошу я вас, дивізії, бригади, полки, — або проголосили „нейтралітет“, або розвісилися гвери на вербах і порозходилися по хатах — хто парцелювати землю, а хто тягнути з вагонів цукор.

— Таксамо нині американі тлумачуться перед світом щодо того Китаю. А що ж ми, кажуть, порадімо? Ми хотіли б, щоб той нарід далі залишився жовтий, а він, відай, має охоту бути червоний. Ми, кажуть, вислали їм експрес і рекомандо 100.000 нових гверів, просто з фабрики, а вони все ладно-красно змагалинували і лишили в презенті комуністам, а самі втекли. Ми їм, кажуть, прошу я вас, посилаємо за-дурно зброю, патрони, ринштунок і футраж, а їхні генерали моментально продають це все червоним генералам. То начхать нам на такий інтерес і на

таких союзників, мастить собі голови, ми вмиваємо від вас руки!

— Ви кажете: зле роблять, що вмивають руки, як той Понтійський Пилат, не повинні так робити... То, по-вашому, хіба, що мають робити, чіпатися з большевиком за-барки?... Ну, добре, пане Репета, — скажім — Труман послухав вашої ради, вислав до Китаю військо, флоту, авіоматки, суперфортеці, навіть витягнув із секретного сховку два картони атомівок і все те влакував на Далекий Схід. В порядку. Починається, прошу я вас, війна. Атомівки вибухають, літаки скидають бомби, морська піхота злізла з кораблів на сушу, — а тут, нараз, гоп! — і большевик таракнув на Західну Європу!... Ну, що ви на це скажете, пане Репета? Уявіть собі — вся головна, прошу я вас, американська сила на Далекому Сході, атомівки Труман розтринькав то сям, то там, — а тут вас большевик хапає зубами за горло!... Каже наша пословиця: „Не вір собаці спереду, а конині — ззаду.“ А большевикові не можна вірити ні спереду, ні ззаду! Він тебе, ніби-то, ззаду наполошить, а спереду скочить на тебе з пазурями. Але аліанти вже це спрактикували і маються на осторожності. Большевик страшить їх на Далекому Сході, а вони за той час цементують бльок на Заході, та й все свіжі літаки до Берліна підтягають, та касарні в Ашаффебурзі з діпістів опорожнюють, а військо туди пхають... А як те все називається, пане Репета?... Вища комбінація!

— Або ви кажете: йой, така Велика, кажете, Британія, така імперія, а не вмів за свій гонір постояти. Палестинці збили їм (ніби англійцям) п'ять літаків, а вони — якби нічого не сталося, сховали це до кишені. Таж то є, кажете, тяжка образа маєстату!... Пане Репета, прийміть ви собі до відома, що в політиці гонору не знають, що нинішні політики тільки само дбають за гонір, що тая сліпа кобила, коли під горбком фіру з жидами переверне... Та коли ми вже зговорилися про ці літаки, то я вам розповім таку історію: —

— Було колись (а може і є досі) зараз біля Львова одне село, славне з того, що тамечки що-тижня, а то й два рази в тиждень мусів бути пожар. Раз якось переходив тудою мій небіжчик-тато і вступив

до крайньої хати напиться води. Зайшов, прошу я вас, на обійстя, а господар у stodолі на тоці молотить. Не вспів небіжчик-татуньо перекинутись з господарем кількома словами, як бачить — через сад, у сусідстві, — займається хата!... — Газдо! — кричить небіжчик-татуньо, — та в вашого сусіда горить!... — А газда на це каже не перестаючи молотити: „А він на те ж і запалив щоб горіло!...“ Що ж потім, прошу я вас, показалося?... Отож, зараз по першій війні, настав великий крипір і великий стиск за грішми, то люди кинулись масово виїздити до Канади. Але не було грошей на дорогу... То мешканці того села пустилися на таку комбінацію: асекурували свої, звичайно — дрантиві будинки, самі підпалювали їх, а потім фасували відшкодування і вже мали чим оплатити шифкарту.

— Отак, відай, стоїть справа з тими збитими літаками. Ви кажете: якто можливе, щоб жидки відважилися збити англійцям п'ять літаків? То я вам на це відповім як той газда небіжчик-татові: на те англійці ті літаки туди післали, щоб їх жидки збили. Пане Репета, та ж ви є не хто-будь, а напів-інтелігент, читасте часописи, слухасте радіо, та ж ви, хіба, прошу я вас, мусите знати, що вже який місяць перед тим випадком англійці фурт ладували до тієї Акаби своє військо, і канони, і танки, і кораблів настягали цілу хмару, аж сини Ізраїля, а за ними советчики підняли крик на весь світ: Гвалт! Англія ламає перемир'я!... Англія встряває до не своїх інтересів!... А тоді пан Бевін робить невинненьку міну та й каже: Перепрашаємо вас, панове, але жидки займають супроти нас агресивну поставу! Маєте доказ — спустили нам на землю п'ять літаків, то ж ми мусимо себе якось заобезпечити!... І давай — далі пакувати до Єгипту канони і танки, але вже більшими купами.

— Ось в чому, пане Репета, зарита собака. І не в гонорі тут справа, чи зневазі маєстату, а все те є, прошу я вас, — вища комбінація!

Ікер.

Чи Ви маєте вже

КАЛЕНДАР
ЛИСА МИКИТИ

на 1949 рік?

МРІЯ СТАЛІНА

ТАКОЖ ПРАЦЯ

Видавець замовив в знаного драматурга п'єсу і зразу заплатив йому половину гонорару. Минув довгий час, а драматург не надсилає манускрипту. Видавець пише листа, на якого дістає таку відповідь:

— П'єса має мати три відслони і два антракти. Антракти я саме скінчив...

ВЖЕ ПРОБУВАВ

Прохожий до поліциста: Чому ви не забороните курити цьому смаркачеві, що стоїть он-там на розі вулиці?

Поліцист: Дорогий пане, думайте, що воно щось допоможе? Я вже нераз пробував говорити йому про це дома. Це ж мій син.

**ПРИЄДНУЙТЕ
НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!**

ПЕРЕД ВІД'ЇЗДОМ ДО АМЕРИКИ

— Моя кіцю! — прибігши з бюро, промовив чоловік до своєї дружини, — маємо дозвіл на виїзд до Америки.

— Кіцею мене більше не називай, бо ІРО заборонило ДіПі перевозити будьякі тварини за океан.

— Ах, так!.. Ну, тоді ми пропали!..

— Чому, мій ведмедику?!

— Ох, дурна ж ти, кіцю! Ніяк не відвикнеш називати мене ведмедиком.

— Вибач мені, мій цуцику!..

— Отак!.. Прізвисьце моє Вовк, а твоє дівоче Баран — хто ж допустить на пароплав такий звіринець?!

— Так що ж нам робити, мій бобрику?

— А те, куничко, далі крутити нікуди: доведеться таки піти до священика і попросити, щоб він нас вихристив, та різну звірину з нас повиганяв, бо інакше не дістатись нам до Америки...

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

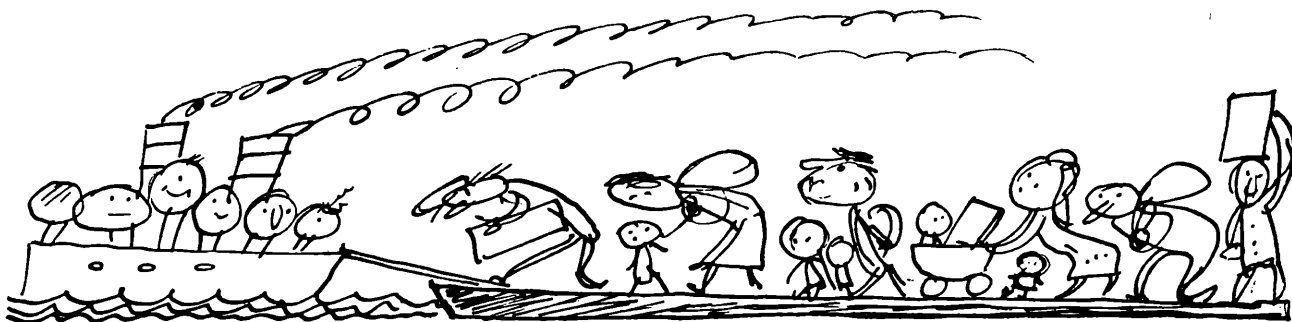
Усіх наших Читачів просимо внести передплату на „Лиса Микиту“ за 1949 р.

На окремому місці подаємо умови передплати і адреси, на які треба пересилати гроші.

Читачам у Німеччині і Бельгії висилаємо поштові складанки.

Передплату просимо пересилати в такому часі, щоб журнал ми могли висилати без затримки.

Ми здержимо висилку журналу тим Читачам, які не внесуть передплати за 1949 р., в Німеччині — до 15. лютого, в Бельгії і Англії — до 28. лютого, у всіх інших краях — до 10. березня.

НАЦІЯ У ПОХОДІ

І ТАКЕ БУВАЄ

Пан Терентій Курочка одружився. Розмагувався досить довго, бо любив все робити по довшій застанові, але вкінці, коли появились перші позначки ішіясу, пішов під вінець. Правда, ішов трохи шкутильгаючи, але до власного щастя людина готова й рачки лізти. Терентій Курочка не міг нахвалитися своєю дружиною.

— Уяви собі, — говорив він своєму приятелю, що його стрінув на вулиці, — вранці я ще лежу в ліжку, а вона, моя найдорожча, подає мені каву, я тільки встану, а тепла вода вже жде на мене в мисці, обмиюся, а найдорожча подає мені блюзу, краватку, ще й сама зав'язує її. Я йду до праці, а вона, моя любя дружина, подає мені пальто, капелюх, течку, оглядає мене з усіх боків, чи, бува, не вимазався. А при цьому мені наказує: „А вважай на себе, не йди краєм тротуару, бо авто може зачепити, та й не іди надто близько домів, бо цегла може впасти на голову. А вертаючись з праці, йди просто додому, не вступай до шинку, бо попустиш собі шлунок”. Вернувшись додому, зустрічаю в дверях свою голубку, вона знімає з мене пальто, капелюх, бере течку, в кімнаті роздягає мене, з блюзи, вбирає в кімнатні туфлі і провадить до столу. А по обіді каже мені: „покладися трішки, ти втомлений”. І заки я вспію щонебудь сказати, дивлюсь, а я вже в ліжку. Виспавшись, устаю, на мене вже чекає підвечірок, а потім зі мною дружина гуторить, тобто ми гуторимо, аж до вечері. А потім — спати. Кажу тобі — я навіть не знав, що сдруженим так добре. А я стільки років прогайнував”.

Приятьель кивав головою і недовірко дивився на пана Терентія Курочку.

По кількох роках приятель знову зустрінув пана Терентія Курочку. Поздоровкались, і приятель питає:

— Ну, як себе почуваєш? Пан Курочка аж захлиснувся:

— Знаменито. Я ще ніколи так добре не почував. Щойно тепер я зрозумів, що це таке щастя.

Приятьель притакнув.

— Бачу, бачу. А як мається твоя дружина?

Пан Курочка видивився на нього:

— Моя дружина? Я розвівся з

нею. Живу сам. Кажу тобі — відчуваю життя, як ніколи!

Приятьель запитав ще раз:

— То ти розвівся?

— А розвівся!

— Таж вона була для тебе така добра!

— Ти це називаєш добротою?!

Уяви собі: вранці ти ще лежиш у ліжку, а вона, оця, хай не кажу, подає тобі каву, тільки ти встав, а тепла вода вже жде на тебе в мисці, обмиєшся, а вона, оця, чорт би її взяв, подає тобі блюзу, краватку, ще й сама зав'язує її. Йдеш до праці, вона, оцей чорний ангел, подає тобі пальто, капелюх, течку, оглядає з усіх боків, чи, бува, не вимазався. А при цьому наказує тобі: „А вважай на себе” і т. д. Вернувшись додому, зустрічаєш в дверях свою ворону, вона знімає з тебе

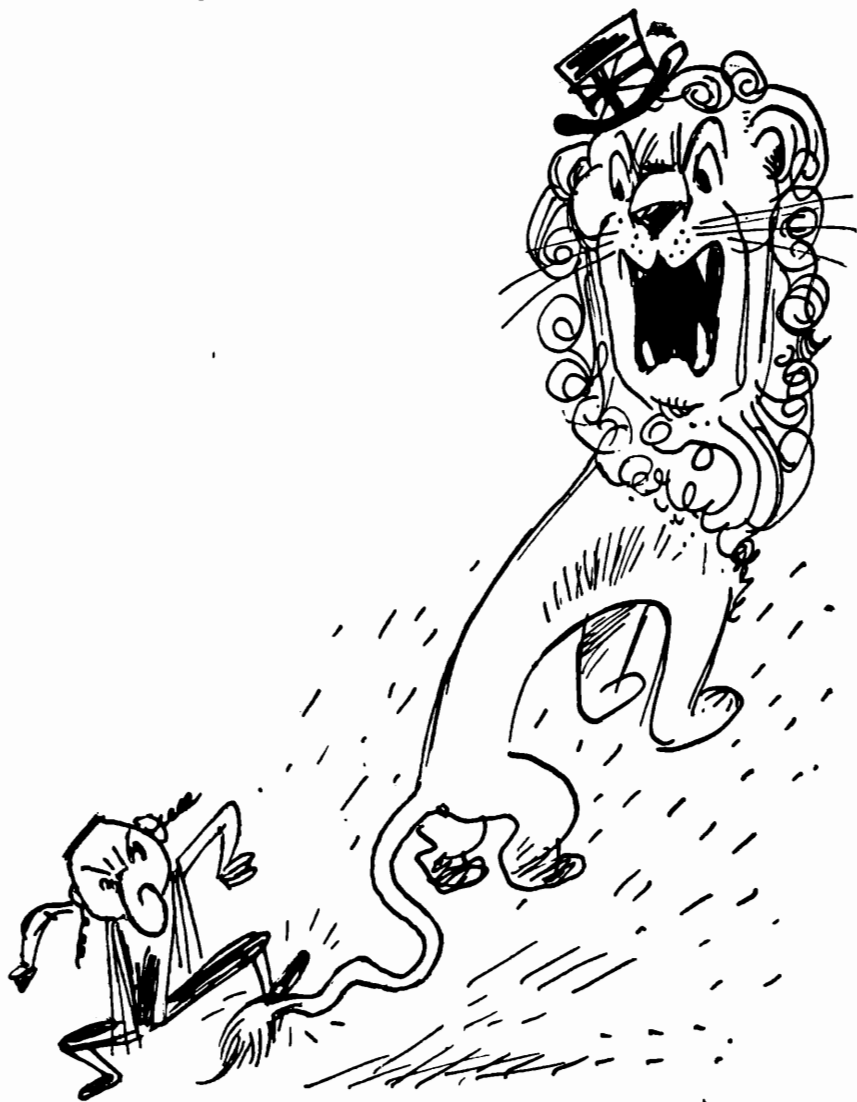
пальто, капелюх, бере течку, в кімнаті роздягає тебе з блюзи, вбирає в кімнатні туфлі і провадить до столу. Пополудні каже тобі: „покладися трішки” і т. д. І заки вспієш що небузь сказати, дивишся, а ти вже в ліжку. Виспавшись, устаєш, на тебе вже жде підвечірок, а оця, ніби дружина, гуторить з тобою, аж до вечері. А потім — спати.

Приятьель здивувався: — Хіба це зле?

Пан Терентій Курочка аж підскочив:

— Чи зле? Так щодня? Це мука! Розумієш? — Хотів ще щось сказати, але заскреготів зубами і, махнувши рукою, побіг у протилежний бік, забувши, мабуть, і про ішіас.

Б.

ЛИСТІ

наша пошта
Стаха Євоніва

Чесна Еліто!

Доношу Вам о своїм милім здоровлі і о цесім, жим уже гістав папері з Гамерики і відав низадовго поїду. Али цисе ше ни піде так хутко, бо ше ми лише палці з обох рук повідбивали, а коли решту будут, то ше ни знати. Ек ни мав сми нагіі їхати, то ми тежко було на серци, а типерки, ек є нагія, то ми ше венкша манколія бере. А моя жона то ніц ни робит, лиш ціалий день бігат по бльоці і си звідусе всьо шо тра: ек на Функу їсти дають, та чи є плюцкери, та ци тра си ганц розбирати до комісії. І все ми голову сушит, жи типер на морьох великі бурі й шіфою дуже гойдати ме тай шо вона цисе ни витримає.

— Та відчеписи, — кау — шо ми їш? Шо ти міні цисе кажеш, коли я ни є жадний кондуктор від шіфи! Ек си боїш то ни їдь і спокі голові!

Але я то маю єнче заклопотане, бо їду до коровів на фарму і чувсми, жи в Гамериці корови дост лентриков. В нас нихто таке ни видав і я бою си, жи ме назад цупасом відішлют, ек си вікаже, жим до цого ни спосібен. Враз зо мнов маі їхати ше пару ролників гі я на фарму, тай кужний екстра си клопоче, ци даст раду. Бо наш силенин на всьо прахтичний, але на тото з чого хліб їст найменше.

Паметаю, ек ше за Польські до нашіго сила приїхав йкийс англїк, корпоратор, ци йка біда, тай ше купа наших панів ізі Лвова. Хтїв відав спрахтикувати, шо наш силенин вартує та ци варта буде колис за нього войну робити. Бо то, кажут, жи англїки мают таку політику на сто літ напирид. То питаі се тот англїк биз тлумачі, про йдно тай про друге, а найвенци про політику. А на останку ше се запитав дещо про господарку

тай пішов з панамі до ксендза на вобід. Тамка сіли за столом, а наші пани присувают си до нього кунтентні і завогоруот:

— А правда, сир, жи наші силени мудрі!

Казали му „сир“, бо в англїків така поведенція, жи кужного пана сиром називаюут. В нас на панів і на тилїгенцію кажи си смитанка, а в них сир.

Отак си пани допитуют, а він погадавав шос, погадав і кас:

— Мудрі, нима шо казати. І про Спанію знают і про Лігу і про Вісинію і про Наталію, гет про всю політику йка но є. І тіятри в кужнім сили свої мают і співают у хорі, як рідко де і дансувати файно вмїют. Де то нашому англїйскому силінінови до вашого, де-де?! Али за цисе, ек се вашого запитати про гноі, йкий коли де давати, тай ше про супирфосфорт, то авскапилюх! — вже си над цесим зацокаєт і не знат шо відповісти. А наш англїйский тото знаєт!

А типерика я сам си дівлю на себе і кау: мав правдиву рацію цес сир, шо мав — то мав. Восьдечки я, рахувати силінін, тай бою си їхати на фарму! А ек би ми хто сказав, жибим їхав з Труменом політику робити, то, го-го! — зараз їхав бим гі в дим!

На цесім будьте ми здорові, тай ше до Вас напишу пару слів, али, відав, вже з Функу.

Гриц Зозуля

Нагадав сми си, би сте ми докладну едресу подали, бим Вам міг кирпайкет післати. Бо писати з Гамерики буду биз казету, али кирпайкет то си бою так віслати. Бо в ридахції зідят, а потом ка скажут, жи ся помилили і гадали, жи то на присований фундуш було.

ЗУБ

— Болить вас зуб? Як би там мене болів мій зуб, то я його негайно вирвав би.

— Еге, я теж вирвав би, як би він був твій.

*

СУЛТАН

Чоловік читає жінці з газети про одного султана, шо мав триста жінок. Жінка голосно зідхнула.

— Чого ти зідхнула? — питається чоловік.

— Подумала, який з тебе був би султан.

ТЕМПЕРАМЕНТ

Одна старша, весела дама не любила, коли їй пригадували її роки.

— Я зовсім не почуваю себе старою! — твердила вона.

— Все ж таки, ти маєш вже п'ятдесятіть років! — докоряла їй одна добра знайома.

— Не я, а тільки моя метрика! — відповіла сміючися дама.

ЗАПРОШУЄМО

до передплати журналу „Лис Микита“ на 1949 р. Умови передплати:

в Німеччині — чвертьрічна — 2.80 н. м., піврічна — 5.50 н. м. переписку для Редакції і Адміністрації та гроші скеровуйте на адресу:

Ducylowysch Mychajlo,
(13b) München-Freimann 45,
BL. „C“ II/52

в Англії — чвертьрічна — 3 шил., піврічна — 6 шил., адреса заступника:

W. Lystwyh,
YMCA Hostel Raylees Elsdon,
Newcastle-on-Tyne
або

Association of Ukrainians,
in Great Britain. Ltd.,
49, Linden Gardens Notting Hill Gate,
London, W. 2.

в Бельгії — чвертьрічна — 24 фр., піврічна — 48 фр., адреса заступника:

Porowycz Wolodymyr,
Brouwersstraat 9,
Leuven

в Канаді — чвертьрічна — 0.50 дол., піврічна — 1.— дол., адреса заступника:

Joseph Dacyk,
P. O. Box 1008 Sta „C“,
Toronto 3, Ont.

в США — чвертьрічна — 0.50 дол., піврічна — 1.— дол., адреса заступника:

Kowal Wolodymyr,
76 E 7th St.,
New York 3, N. Y.

в Швейцарії — чвертьрічна — 3 фр., піврічна — 6 фр., адреса заступника:

Roman Prokor,
Translfach 1376,
Bern, Schweiz

в Бразилії — чвертьрічна — 12 кр., піврічна — 20 кр., адреса заступника:

Barabash Taras,
Caixa p. 196, Arucasana R. v. P.S.C.,
Parana

у всіх інших країнах — чвертьрічна — рівновартість — 0.50 дол., піврічна — рівновартість 1 дол.

УЛАС САМЧУК ДЕМОНСТРУЄ КАНАДІЙСЬКИМ УКРАЇНЦЯМ
СВОЮ ПОВІСТЬ „ОСТ“

Вашінгтон: Китайський національний уряд звернувся до китайських комуністів з пропозицією замирення. Москва пропозицію відкинула.

Берлін: В місті спокійно. Большевики зайняті тепер розробленням пляну „повітряного мосту“ для Москви, щоб у майбутньому не дати себе заскочити блокадою англо-американців.

Індонезія: Вигляди на перемогу індонезійців ніякі. Москва надто далеко.

Регенсбург: В українській оселі переміщених осіб культурне життя помітно пожвавилось: навіть голова табору пише т. зв. дійства і то т. зв. віршом.

Постій: З уваги на внутрішньополітичні перемиї в українському житті на еміграції, дир. В. Блавацький звернувся до авторів комедії „Чай у Пана Прем'єра“ з пропозицією, щоб вони переробили на сюрреалістичну п'єсу з танцями, змінивши теж назву на „Нек Геркулес контра прем'єрос“.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

П. С., Мюнхен: Ви, мабуть, помилково своє „дійство“ „Пролог Мефіста“ післали до нас, а не до „Української Трибуни“, яка залюбки такі речі друкує, не дивлячись на їх літературну вартість.

М. К., Бамберг: Пишете, що „Українські Вісті“ Вам дуже подобаються. Можливо, але чому про це пишете нам?...

Б. Ф., ГанOVER: Та відчепіться!

О. Л., Регенсбург: Дотепів про президентів не друкуємо. Правда, маємо одного президента, але який це дотеп?

Д. Р., Фюрт: Вірші добрі, але їх уже раз написав Т. Шевченко.

А. В., Мюнхен: Бабай — це пристійний хлопець, високий, бунет, зизокий, заїкується, має тільки одну хибу — права нога дещо коротша.

Вже появилсь в продажі календар „ЛИСА МИКИТИ“ на 1949 р. — Редакція і мистецьке оформлення Ека. Формат 8°, сторін 62 + оголошення.

Ціна:

в Німеччині	2 Н. М.
у Англії	2 шил.
у Бельгії	16 фр.
у Канаді, США	30 ц.

У всіх інших країнах рівновартість 30 ц. амер.

Купувати можна у кольпортерів „Лиса Микита“ та в книгарнях або замовляти у Видавництва.

Кольпортерам 20% опушту.

ЦИРК САТЕЛІТІВ